

Morzsaák a korinthusi levelezésből

56. EMBERFELETTI ERŐ

„Zsidóktól ötször kaptam negyven botütést egy híján, ²⁵háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, egy éjt és egy napot hanyódtam a tenger hullámain. ²⁶Gyakran voltam úton, veszedelemben folyókon, veszedelemben rablók között, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben a tengeren, veszedelemben áltestvérek között, ²⁷fáradozásban és vesződségben, gyakori virrasztásban, éhezésben és szomjazásban, gyakori böjtölésben, hidegben és meztelenségben. ²⁸Ezeken kívül még ott van naponkénti zaklattatásom és az összes gyülekezet gondja.” (2Kor 11,24-28)

Egy gyülekezet gondja sem kevés. Igaz, Pál nem a naponkénti pásztorlásban vett részt, hanem az elindításban és az alapok lefektetésében, nem öntözött, inkább plántált, de ez akkor is nehéz munka volt. De nem csak egy gyülekezetről volt szó, hanem sokról; az összesről, melyhez Pálnak valamilyen köze volt. És akkor azt mondja az apostol, hogy „ezeken kívül”...! A gyülekezetek gondja *azokon kívül* volt, ami még nyomta a vállát?

Mikről is volt szó? Öt megbotozásról, három megvesszőzésről, egy megkövezésről. Ezek nagyon fájhattak. Ha beütöm valahová a fejemet, úgy érzem, minden idegszálam megpattan. El sem tudom képzelni, milyen az, amikor kövek záporoznak a karomra, lábamra, nyakamra, homlokomra, fülemre, vesémre. Aztán: hajótörés, veszélyes utak, rablók, csaló munkatársak, fizikai nehézségek, álmatlanság, éhezés, szomjazás, böjt, fázás, rossz öltözet, naponkénti zaklattatás, valamint a sátorkészítés kolonca. Olyan, mintha egy Richard Wurmbrand vagy egy Jün testvér lépne elé az első századból! Hihetetlen, hogy időnként mikén mennek keresztül Isten emberei.

Tanulásgként megfogalmazhatnánk azt, hogy az átlagos lelkipásztor tegye a szája elé a kezét és hagyja abba a panaszkodást. Sőt, minden keresztény. Igazunk lenne, de van ennél fontosabb következtetés is. Pál így folytatja: „Ki erőtlén, hogy vele együtt ne volnék én is erőtlén? Ki botránkozik meg, hogy ne égnék én is? Ha dicsekednem kell, gyengeségeimmel fogok dicsekedni.” (29-30) A kereszténység az a vallás, melyben dicsekedni lehet az erőtlenségekkel. Mikor a még kislány Corrie ten Boom keresztény mártírokról olvasva kétségbeesett a belső félelmei miatt, apja megkérdezte tőle: „Amikor hosszú útra mész, a jegyet mikor adom a kezébe? Az utazás előtt! Isten sem adja meg az erőt előbb, mint hogy szükségünk lenne rá!” Pál megpróbáltatásainak a listája, meg Wurmbrandé és Jün testvére, nem az ő emberi nagyságukról szól, hanem az őket megtartó kegyelemről. Ez a kegyelem az Isten által *ránk* mért nehézségekben is elég.